

מת (עכו) 11236-11-24 - מדינת ישראל נ' ראיין כנאניה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

מ"ת 11236-11-24 מדינת ישראל נ' כנאניה
תיק חיצוני: 502950/2024

לפני כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם

מבקשת
נגד
מדינת ישראל

משיב
ראיין כנאניה

החלטה

1. לפני בקשת המבקש לביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא כנגדו בתיק זה ולמעשה גם במסגרת גזר הדין בתיק העיקרי.

2. ביום 25.11.24 נעצר המבקש על ידי קצין משטרה והוגש כנגדו כתב אישום בד בבד עם בקשה למעצרו עד תום ההליכים. ביום 26.11.24 ובהסכמת הצדדים, שוחרר המבקש למעצר בית מלא בבית הוריו, תחת פיקוחם של שני הוריו. מספר חודשים לאחר מכן, ביום 9.3.25 התקבלה בקשתו של המבקש לעיון חוזר בתנאי מעצרו, בהסכמת הצדדים, כך שייפתח חלון יומי לצורך יציאתו של המבקש לעבודה אצל אביו, בליווי של אביו, מהשעה 07:00 עד השעה 19:00.

3. ביום 26.11.24, הגיעו הצדדים הגיעו להסדר טיעון בתיק העיקרי, במסגרתו הורשע המבקש בעובדות כתב האישום, לאחר שצרף תיק נוסף, בעבירות של נהיגה בפסילה (2 מקרים), נהיגה בקלות ראש, נהיגה בשכרות-סירוב לבדיקת שתן, פקיעת רישיון נהיגה פחות מ-6 חודשים, כסוי או ציפוי שמשות רכב וללא ביטוח (2 מקרים). בהתאם להסדר הטיעון בין הצדדים, נגזר דינו של המבקש ביום 18.5.25. גזר הדין כולל, בין היתר, 8 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, אותם הינו אמור להתחיל לרצות ביום 19.6.25. כביטחון להתייצבותו הופקד ערבון ע"ס 5,000 ₪, ערבות צד ג' על סך 10,000 ₪ וכן ניתן כנגד צו עיכוב יציאה מהארץ.

4. המבקש מבקש לאפשר לו לצאת מהארץ לפני כניסתו לכלא, בתאריכים 5-11.6.25, לצורך טיול משפחתי וחגיגת החג. לטענתו, הינו מוכן להפקדת כל ערבות אישית וערבות צד ג' במידה וידרש.

5. בדיון שהתקיים בפני היום, נשמעו טענות הצדדים.

6. ב"כ המבקש חזר על הבקשה וטען כי דינו של המבקש נגזר והוא החליט להיכנס לכלא ולא לבצע עבודות שירות. ב"כ המבקש ציין כי המבקש נתון במעצר בית מלא מעל לחצי שנה, במסגרתו לא הייתה לו כל הפרה והוא עמד בכל התנאים. ב"כ המבקש סבור כי אף במקרים קשים יותר נעתר בית משפט לבקשות מסוג זה.

7. ב"כ המשיבה התנגד לבקשה וביקש לדחותה על הסף. ב"כ המשיבה טען כי הנאשם הורשע בשני כתבי אישום בעבירות חמורות. בתיק אחד בנהיגה בזמן פסילה עם עבירות נלוות של נהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע ונהיגה בקלות ראש ובתיק נוסף, בנהיגה בזמן פסילה ונהיגה בשכרות. לטענתו, מדובר במבקש רצידיביסטי הנוהג משנת 2021 וכבר צבר לחובתו מספר רב של הרשעות קודמות-29 הרשעות, בין היתר, בעבירות חמורות של נהיגה ברכב ללא מלווה ונהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא. ב"כ המשיבה סבור כי ככל ובית המשפט יעתר לבקשה זו, יפתח אפשרות לנאשם לברוח מהארץ ולחמוק מגזר הדין והעונשים שהושתו עליו במסגרתו ובכך יהפוך את גזר הדין חסר ערך ויעביר מסר לנאשמים אחרים שיושת עליהם מאסר בפועל, כי קיימת להם אפשרות לחמוק מהעונשים שהושתו עליהם. כמו כן, האינטרס הציבורי ייעלם והיעתרות לבקשה כזו תחטיא את המטרה ותרוקן מתוכן את גזר הדין שניתן בעניינו. מדובר בפריבילגיה לטייל וליהנות מספר ימים לפני הכניסה לכלא, שלא קיימת לנאשם זה. עוד טען ב"כ המשיבה כי הענות לבקשה, תגרום למצב שבו רק לאנשים בעלי יכולת ועשירים יבוטל הצו יציאה מן הארץ.

8. המבקש השיב לשאלות בית המשפט והעיד כי הינו מבקש לנסוע לגאורגיה, אך טרם קנה כרטיס טיסה.

9. ההלכה הקובעת לעניין יציאתו מן הארץ של אדם שהורשע בדין, נקבעה בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 338/17 **איתי שטרם נ' מדינת ישראל** (נבו 15.3.2017): **"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שיציאתו את הארץ של מי שהורשע בדין תתאפשר רק במצבים 'חריגים ומיוחדים' שבהם נמצא צורך 'אישי-אנושי' מיוחד (ע"פ 5307/09 דיוויס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 10.8.2006) (להלן: עניין דיוויס)).** מדובר בעניינים דחופים ביותר, בעיקר בנושאים רפואיים (ראו: עניין בן זקן, פסקה 9 וההפניות שם). בהקשר זה נקבע כי **"יציאה לחו"ל לצרכי עסקים אינה עונה בדרך כלל על המבחן של 'צורך אישי-אנושי מיוחד', ואינה גם בגדר מקרה 'נדיר ומיוחד' (עניין בן זקן, פסקה 12. ההדגשות במקור).** אכן, ניתן למצוא בפסיקה דוגמאות למקרים שבהם הותר למי שהורשע בדין לצאת את הארץ למטרות עסקים (ראו למשל: ע"פ 3164/14 פן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 18.5.2014). אולם, אלה היו בעיקר מקרים חריגים בעלי אופי חד-פעמי (ראו: ע"פ 3164/14 פן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 16.7.2014); עניין בן זקן, פסקה 15). כפי שכבר הובהר, הטעמים התומכים בהגבלת היציאה מן הארץ בשלב זה אינם נוגעים רק לחשש מפני הימלטות (שיש מקרים שבהם הוא בעל עוצמה נמוכה, כבעניינו) אלא גם לאמון הבסיסי בהליך הפלילי, שבו יש להכרעת דין מרשיעה משמעות מעשית וערכית (ראו: עניין הבי, פסקה 9)."

10. בית המשפט העליון בפסיקותיו, חזר לא אחת על פסיקתו זו. ראו בפסק דינו המנחה בסוגיה זו,

ע"פ 4301/15 **יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל** (נבו 6.8.2015), אשר עסק בבקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוצא נגד המבקש, לאחר גזירת הדין ובעת שעוכב לטובת הערעור, קבלת טיפול רפואי דחוף ומציל חיים למחלת סרטן הערמונית שבה הוא חולה. נפסק כדלקמן:

"נקודת המוצא לדיון בבקשה שלפניי הינה כי הזכות לחופש תנועה היא זכות בעלת מעמד על של זכות חוקתית, בהיותה חוסה תחת הזכות לחירות שעוגנה זה מכבר בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (**בש"פ 6654/93 בינקין נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(1) 290 (1993); בש"פ 54747/14 מדינת ישראל נ' אוחנה, [פורסם בנבו] בפסקה 21 (28.8.2014), להלן: עניין אוחנה). ואולם מנגד, בנסיבות המקרה ניצב אינטרס ציבורי בעל מעמד רם לא פחות - שעניינו קיום ההליך הפלילי ותוצאותיו. האיזון בין זכותו של נאשם לחופש תנועה, לבין האינטרס הציבורי של הגנה על מערכת אכיפת החוק, נקבע בסעיף 48(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, המורה כדלקמן: "לא יצווה שופט על איסור יציאה מן הארץ, אלא אם כן נתקיימו שניים אלה: (1) קיימת אפשרות סבירה שהמשוחרר לא יתייצב לחקירה, לדיון במשפט או לנשיאת עונשו; (2) לא ניתן להבטיח את התייצבותו בהמצאת ערובה מתאימה, או בקביעת תנאי שחרור מתאימים." על יסוד האמור בסעיף זה, המבחן שהשתרש בפסיקה הוא קיומו של יסוד סביר לחשש כי יציאתו של נאשם מהארץ תסכל את ההליך המשפטי נגדו. בעת הפעלת המבחן נהוג לתת את הדעת, בין היתר, לחומרה ולנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם או שהורשע בהן; לשלב שבו מצוי ההליך הפלילי; לחומרת העונש הצפוי; ולנסיבות אישיות של הנאשם (ראו: עניין אוחנה). 7. בנסיבות המקרה דנן, יש ליתן משקל רב לכך שהמבקש הורשע זה מכבר בדין ואף נגזר דינו - הגם שביצוע העונש מעוכב עד להכרעה בערעור שהגיש. המדובר באדם שאינו נהנה עוד מחזקת החפות, ובכגון דא כבר צוין כי "לדעתי מדיניות שיפוטית נכונה היא כי המורשע בעבירות חמורות לא ייצא ככלל מהארץ בטרם נגזר עונשו, אלא אם כן מדובר בעניין דחוף ביותר ללא תחליף, במיוחד בנושאים רפואיים" (דברי כבוד השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) ב-**בש"פ 6060/10 פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] בסעיף ז (23.8.2010))."

11. כמו כן, בפסק דינו של בית המשפט העליון **בע"פ 1096/20 פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו 6.5.2021) - קבע כבוד השופט ע' פוגלמן לעניין בקשה לביטול זמני של צו עיכוב יציאה מן הארץ, כדלקמן:

"נקודת המוצא היא כי מקום שבו אדם הורשע בדין לא עומדת לו עוד חזקת החפות ועליו להתחיל לרצות את עונשו (ראו, מני רבים, ע"פ 2832/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (5.5.2021) [פורסם בנבו]). במקרים המתאימים, על מנת לא לפגוע במימושה המעשי של זכות הערעור, תתאפשר דחיית ביצוע העונש (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) (2000) 241). חרף האמור, אין משמעותה של דחיית העונש כי מי שהורשע יוכל להמשיך בשגרת חייו ומשכך נקבע "שיציאתו את הארץ של מי שהורשע בדין תתאפשר רק במצבים 'חריגים ומיוחדים' שבהם נמצא צורך 'אישי-אנושי' מיוחד [...]. מדובר

בעניינים דחופים ביותר, בעיקר בנושאים רפואיים [...] (ע"פ 388/17 שטרם נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (15.3.2017) [פורסם בנבו] (להלן: עניין שטרם); ע"פ 2452/16 מנשה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (13.9.2016) [פורסם בנבו]). עוד נקבע כי הגבלת היציאה מהארץ בשלב זה לא נוגעת אך לחשש מפני הימלטות אלא גם לאמון הבסיסי בהליך הפלילי ולמשמעות הערכית והמעשית של הכרעת דין מרשיעה (ע"פ 5685/19 קנפלאמר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (19.9.2019) [פורסם בנבו]; עניין שטרם, פסקה 15).

12. ראו גם רע"פ 5100/21 קונסטנטין ג'ימלשוילי נ' מדינת ישראל רשות המיסים (נבו) (22.7.2021):

"כבר נפסק, כי יציאתו את הארץ של מי שהורשע בדין תתאפשר רק במצבים חריגים ומיוחדים שבהם נמצא צורך "אישי-אנושי" מיוחד, כאשר לרוב מדובר בעניינים דחופים בנושאים רפואיים (ע"פ 388/17 שטרם נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (15.3.2017)). לא זהו המקרה דנן. בקשתו של המבקש לצאת את הארץ כדי לטפל בענייני רכוש משפחתי, אינה עולה כדי צורך "אישי-אנושי" מיוחד."

13. בשתי החלטות שניתנו על ידי לאחרונה, מ"ת 337-03-25 ומ"ת 743-03-25, דחיתי את בקשת המבקשים לאפשר את יציאתם מהארץ. באחד המקרים דובר על מי שכבר נגזר דינו והיה צפוי לבצע עבודות שירות ובמקרה השני, מי שהורשע לאחר הודאתו, דינו טרם נגזר אולם המדינה עתרה שם למאסרו בפועל של המבקש.

14. בהחלטתי בתיק 337-03-25 קבעתי כי: " הפסיקה קובעת באופן חד משמעי כי רק במקרים חריגים ונדירים תתאפשר יציאת נאשם מהארץ, לאחר שנגזר דינו וטרם החל בריצוי מאסרו, בין בפועל ובין בביצוע עבודות שירות..."

מקרה של יציאה מהארץ לצורך התאווורות, אינו בבחינת מקרה חריג ונדיר שיש לאפשר את ביטול צו העיכוב היציאה מהארץ. גם הטענה כי למבקש נסיבות מיוחדות לא נתמכה בדבר. העובדה כי היה נתון במעצר באיזוק, כי לא עבד, כי עברה עליו תקופה קשה עקב זאת, אינה בבחינת נסיבות מיוחדות וחריגות שיש בה לאפשר יציאה מן הארץ, כאשר דינו של המבקש נגזר והוא אמור להתחיל לרצות עונש של מאסר בעבודות שירות."

15. בתיק 743-03-35 קבעתי כי: " הכלל הוא כי המורשע בעבירות חמורות לא ייצא ככלל מהארץ בטרם נגזר עונשו, אלא אם כן מדובר בעניין דחוף ביותר ללא תחליף, במיוחד בנושאים רפואיים. הגם שכאמור לעיל, הגבלת היציאה מהארץ בשלב זה, של לאחר הרשעת המבקש, לא נוגעת אך לחשש מפני הימלטות, אלא גם לאמון הבסיסי בהליך הפלילי ולמשמעות הערכית והמעשית של הכרעת דין מרשיעה, כפי שכבר נקבע בפסיקה."

16. ערעור שהוגש על שתי ההחלטות (במאוחד) התקבל (עמ"ת (מחוזי חיפה) 78073-05-25

עואד נ' מדינת ישראל ניתן ביום 3.6.25 (לא פורסם) ועמ"ת (מחוזי חיפה) 76594-05-25
סעדי נ' מדינת ישראל ניתן ביום 3.6.25 (לא פורסם). בית המשפט המחוזי, קבע שם,
כדלקמן:

"כפי שכבר נפסק לא אחת, הזכות לחופשה תנועה על דרך של יציאה מן הארץ היא חלק מהותי מן הזכות הבסיסית לחירות שאף זכתה להגנה חוקתית מפורשת. באופן פרטני יותר, נקבע כי המבחן המקובל לאיזון בין זכותו של נאשם לחירות התנועה לבין האינטרס בקיום ההליך בעניינו הוא המבחן של אפשרות סבירה, דהיינו קיומו של יסוד סביר לחשש כי יציאתו מן הארץ תסקל את ההליך המשפטי כנגדו (ראו בין היתר בש"פ 5474/14 מדינת ישראל נ' אוחנה). המבחן האמור אף עולה מסעיף 48(ב) לחוק המעצרים שלפיו מתן צו עיכוב יציאה מן הארץ אפשרי כאשר קיימת אפשרות סבירה שהמשוחרר לא יתייבב לחקירה, לדיון במשפט או לנשיאת עונשו. כפי שנפסק לא אחת, על בית המשפט לשקול בין היתר את חומרתן ונסיבות ביצוען של העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום, את השלב בו עומד ההליך הפלילי, את חומרת העונש הצפוי ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם. עוד הודגש כי כל מקרה נבחן לפי נסיבותיו (בש"פ 1037/12 פלוני נ' מדינת ישראל). שיקול נוסף שיש לשקול אותו בבוא בית המשפט להכריע בבקשה כגון הבקשה שהגיש כל אחד מהעוררים, היא שאלת הנראות. כלומר, כיצד תיראה ההחלטה לאפשר למשיב לצאת מן הארץ בעוד מתנהל נגדו הליך משפטי פלילי.

בבואי ליישם את הדברים בעניינם של העוררים, נתתי דעתי לחומרתן של העבירות המיוחסות לעוררים ובכללן נסיבות ביצוען כפי שהן עולות מכתבי האישום שהוגשו נגדם בבית משפט קמא. כמו כן, נתתי דעתי לנסיבותיהם של העוררים שמהן ניתן ללמוד כי החשש להימלטות מריצוי העונש הוא חשש מועט עד בלתי קיים, זאת בשים לב לעונש הצפוי להם. נזכיר כי בעניינו של העורר סעדי עונשו כבר נגזר ל-9 חודשי עבודות שירות ואילו עונשו של העורר עואד צפוי להיגזר בחודש ספטמבר. אינני מתעלם מהפסיקה אליה הפנה בית המשפט קמא, אך דומה כי הנסיבות באותה פסיקה, הן מבחינת חומרת העבירות והן מבחינת השלב בו היה ההליך המשפטי, שונים מהנסיבות שלפנינו. נזכיר עוד כי אף בעניינו של פינטו (ע"פ 4301/15), בית המשפט העליון התיר יציאתו של המערער שם למרות דינו כבר נגזר בגין עבירות חמורות והיה צפוי לשאת עונש מאסר בפועל של מספר שנים. כמו כן, אינני מתעלם מהעובדה כי מטרת יציאתם של העוררים הינה לחופשה, אך בשים לב למכלול הנתונים ולזכותו של הנאשם לחירות על דרך היציאה מהארץ, אינני סבור כי יש למנוע מהם לממש זכות זו." בית המשפט המחוזי הורה על ביטול זמני של איסור היציאה מהארץ שניתן לגבי כל אחד מן העוררים ואפשר להם לצאת לחו"ל זאת בתנאי להמצאת התחייבות עצמית ושתי ערבויות צד ג' על סך 15,000 ₪ כל אחת, וכן הפקדת ערבון בסך 7,500 ₪, לצורך הבטחת שובם לארץ.

17. המבקש בתיק זה הורשע במספר עבירות חמורות ומסכנות חיים, כגון נהיגה בקלות ראש ונהיגה בעת פסילה, נהיגה בשכרות ונהיגה כרישיונו פקע ובעניין זה נקבע כי "העובדה כי

המשיבים הורשעו בדין אינה נסיבה הגוררת - ודאי לא באופן אוטומטי - הקלה בתנאים המגבילים, לא כל שכן ביטולם המוחלט." (מ"ח (שלום חי') 32750-05-21 מדינת ישראל נ' קאסם חלאילה (נבו 24.2.2022)).

18. מנגד, לקחתי בחשבון כי המבקש היה נתון במעצר בית, ואף בהסכמה, נפתח לטובתו חלון לצורך יציאתו לעבודה וכי לא בוצעו כל הפרות על ידו.

19. בשים לב לאמור לעיל, ובעיקר להחלטת בית המשפט המחוזי שניתנה לאחרונה המתירה לנאשמים בנסיבות דומות לצאת את הארץ, כאשר ניתן לומר כי הנסיבות בין המקרים אינה כה שונות, מצאתי מקום לאפשר למבקש לצאת את הארץ כפי שביקש, מיום 5.6.25 ועד ליום 11.6.25 (בכפוף לעיכוב הביצוע כפי שיפורט להלן) בכפוף להפקדת סכום במזומן של 7,500 ₪ וכן התחייבות עצמית וכן התחייבות 2 צדדי ג' ע"ס של 15,000 ₪ כל אחד.

20. ניתן עיכוב ביצוע להגשת ערר על החלטתי עד מחר 6.6.25 בשעה 10.00.

המשיבה תודיע עד היום בשעה 15.00 האם היא מתעתדת להגיש ערר על החלטתי, אחרת יבוטל עיכוב הביצוע.

ניתנה היום, ט' סיוון תשפ"ה, 05 יוני 2025, בהעדר הצדדים.